

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobce: Q. B. N., narozený dne X
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika
t. č. pobyt v zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2025, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Cizinecká policie při kontrole na hranicích s Německem dne 17. 6. 2025 zjistila, že žalobce nedisponuje platným dokladem totožnosti a povolením k pobytu na území ČR, byl mu odepřen vstup do Německa a předtím odebráno povolení k pobytu v Maďarsku, proto jej zadržela, zajistila a umístila v zařízení pro zajištění cizinců (dále „ZZC“) za účelem realizace správního vyhoštění. To bylo žalobci uloženo rozhodnutím ze dne 18. 6. 2025 a současně stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU a dalších smluvních států, v délce 3 let. Po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění požádal žalobce dne 20. 6. 2025 o udělení mezinárodní ochrany, načež žalovaný usoudil, že jsou oprávněné důvody domnívat se, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany jen s cílem

vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, a že nebude se správními orgány spolupracovat, a proto dne 24. 6. 2025 rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, o (pře)zajištění žalobce v ZZC do doby předpokládaného skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně možného soudního přezkumu. Dobu trvání zajištění stanovil žalovaný podle § 46a odst. 5 zákona o azylu na 110 dnů, tj. do 7. 10. 2025.

2. Rozhodnutím ze dne 28. 8. 2025 pak žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu, proti čemuž podal žalobce žalobu dne 19. 9. 2025 ke Krajskému soudu v Ostravě.
3. Následně žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 10. 2025 podle § 46a odst. 5 zákona o azylu prodloužil dobu trvání zajištění žalobce v ZZC o dalších 47 dnů, tj. do 23. 11. 2025.
4. A konečně žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 19. 11. 2025 žalovaný podle § 46a odst. 5 zákona o azylu prodloužil dobu trvání zajištění žalobce ještě o 23 dnů, tj. do 16. 12. 2025.
5. Rozsudkem ze dne 28. 11. 2025, č. j. 62 Az 35/2025-34 Krajský soud v Ostravě zamítl žalobu žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků řízení

Žaloba

6. Žalobce se žalobou domáhal, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného o prodloužení doby jeho zajištění v ZZC do 16. 12. 2025. V řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí žalovaný podle žalobce porušil řadu ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
7. Dále podle žalobce nebyly splněny podmínky § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Předně žalovaný přesvědčivě neprokázal, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce podal žádost o azyl pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet. Dále pak žalovaný neprokázal, že by v jeho případě nebylo možné uplatnit některé z opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Zajištění je nepřípustné, lze-li jeho účelu dosáhnout mírnějšími prostředky, takže bylo povinností žalovaného zabývat se primárně alternativami, a to i při existenci podezření, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu s cílem vyhnout se hrozícímu zajištění. Žalovaný ale postupoval opačně a preferoval zajištění. Měl-li žalovaný pochybnosti o motivech žádosti žalobce, měl jej umístit do otevřeného pobytového střediska, které nelze bez vědomí žalovaného opustit. Žalovaný ale žalobce ani nevyslechl, aby se jej dotázal na další informace potřebné k posouzení alternativ (na možnost spolupráce s žalovaným např. v podobě pravidelných hlášení), a omezil se jen na zjištění cizinecké policie v řízení o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, z nichž nadto nerefletoval skutečnosti svědčící v žalobcův prospěch (např. že žalobce od počátku se správními orgány aktivně spolupracuje).
8. Závěrem žalobce brojil proti délce trvání zajištění. Odůvodnění délky trvání zajištění označil za nepřezkoumatelné, čistě formální a svévolné. Současně je podle něj celková délka zajištění nepřiměřená a zbavuje jej práva na účinný soudní přezkum v rozumných intervalech. Délka zajištění musí odpovídat individuálním okolnostem, v napadeném rozhodnutí ale takové posouzení chybí a stanovení doby zajištění budí dojem účelovosti, resp. paušálnosti, neboť žalovaný argumentoval jen předpokládanou délkou řízení ve věci mezinárodní ochrany, aniž uvedl, na základě jakých podkladů bude rozhodovat v téměř maximální možné době.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, přičemž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož je podle něj seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jak je hodnotil a k jakým závěrům jeho úvahy vedly. Žalovaný posoudil individuální situaci žalobce a řádně zdůvodnil naplnění všech podmínek § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu i délky zajištění.

C) Posouzení věci krajským soudem

10. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), neboť neshledal důvod odchýlit se od této zásady z důvodu pozdější změny stavu a nezbytnosti poskytnutí účinné soudní ochrany [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS]. Napadené rozhodnutí přezkoumal soud na základě uplatněných žalobních bodů a v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 8. 11. 2022, ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stiženo jinými v žalobě neuplatněnými vadami či nezákonnostmi (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS), avšak existenci takových v žalobě neuplatněných vad či nezákonností, které by měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, neshledal.

11. Soud o žalobě rozhodl podle § 46a odst. 8 věty čtvrté zákona o azylu bez nařízení ústního jednání.

Porušení správního řádu

12. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí kromě obecných náležitostí podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. obsahovat rovněž zvláštní náležitosti stanovené v § 71 odst. 1 s. ř. s., mezi nimiž je pod písmenem d) tohoto ustanovení uvedena identifikace žalobních bodů. Z nich musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné. Význam co nejpřesnější formulace žalobních bodů v žalobě vyplývá ze zásady dispoziční, kterou je řízení o žalobách ve správním soudnictví ovládáno a dle které se soud při přezkumu správního rozhodnutí (s výjimkou taxativně stanovených případů) omezuje pouze na posouzení existence důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, které žalobce tvrdí. Soud tak není povinen, ale ani oprávněn, tyto důvody za účastníka řízení domýšlet či doplňovat, neboť by tím porušil zásadu rovnosti stran a přestal být nestranným rozhodčím sporu (viz např. usnesení NSS ze dne 24. 8. 2020, č. j. 4 Azs 206/2020-38).
13. Otázkou náležitého vymezení žalobních bodů se NSS ve svých rozhodnutích zabýval mnohokrát. Již v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, rozšířený senát NSS vyjádřil, že „[l]íčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. [...] Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“

14. V posuzované věci ale výtky proti postupu žalovaného, shrnuté v bodě II. žaloby, představují většinou jen výčet typových vad, resp. nezákonností, „konkretizovaných“ jen odkazem na zákonné ustanovení, aniž by z nich byly seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce. Tvrzení, že žalovaný porušil § 2 odst. 2 správního řádu tím, že nepostupoval v souladu se zákony, § 3 správního řádu tím, že nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a § 68 odst. 3 správního řádu tím, že v odůvodnění rozhodnutí nedostatečně hodnotil podklady a nevyložil aplikované právní předpisy, jsou totiž zcela obecná a ve vztahu ke konkrétnímu případu nic nevypovídající, takže z nich nelze pochopit, co konkrétně měl žalovaný právě v posuzované věci nezjistit, v jakém směru měly přetrvat pochybnosti o skutkovém stavu a co konkrétně činí odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečným. Takto formulovanou žalobu by mohl podle krajského soudu podat jakýkoliv žalobce proti jakémukoli rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany (viz rozsudky NSS ze dne 10. 2. 2017, č. j. 2 Azs 346/2016-24, či ze dne 20. 6. 2019, č. j. 2 Azs 391/2018-34). Krajský soud tak uzavírá, že uvedená kritická hodnocení žalobce nelze pro absenci alespoň minimální míry individualizace považovat za žalobní body splňující požadavky § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
15. Další námitky uvedené v bodě II. žaloby lze sice za žalobní bod považovat, je však třeba ve vztahu k nim připomenout závěr rozšířeného senátu NSS uvedený v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, že *„jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně – v mezích této formulace – v průběhu řízení dále doplněn.“* Žalobce přitom i u výtek porušení dalších ustanovení správního řádu zůstal ve velmi obecné rovině. Míra podrobnosti vypořádání krajským soudem tak bude odpovídat míře (ne)konkrétnosti těchto námitek (viz rozsudky NSS ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 18/2015-101, bod [48], či ze dne 16. 5. 2023, č. j. 8 As 145/2021-51, bod [37]).
16. Tvrdí-li žalobce, že žalovaný porušil § 50 odst. 2 a 3 a § 52 správního řádu tím, že neopatřil dostatek podkladů a neprovedl důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu, krajský soud ověřil, že žalovaný vycházel z takových podkladů, které postačovaly k náležitému zjištění skutkového stavu, tj. z podkladů dostatečných (k neprovedení důkazu výsledkem žalobce viz níže). Rovněž nelze žalobci přisvědčit, že by se žalovaný spolehl jen na informace poskytnuté jiným správním orgánem, naopak z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný činil zjištění vlastní. Zcela lichá je pak podle krajského soudu námitka žalobce, že se žalovaný nezajímal o situaci žalobce v zemi původu, neboť takové informace jsou relevantní toliko v řízení o udělení mezinárodní ochrany, nikoli v řízení o prodloužení doby zajištění v ZZC. Rozhodnutí o zajištění či prodloužení doby zajištění nijak nepředjímá výsledek řízení o mezinárodní ochraně ani jej nenahrazuje (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2020, č. j. 1 Azs 182/2019-41, bod [18]). Na rozhodování o trvání doby zajištění cizince v ZZC nemá situace v zemi jeho původu žádný vliv.

Neprokázání účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu

17. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího*

rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

18. Je-li cizinec zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je tomu tak především za tím účelem, aby se podáním účelové žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemohl vyhnout vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, bod [24]). Jde o přípustný důvod zásahu do osobní svobody, který ob stojí z hlediska čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a je výslovně předvídan v čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Současně jde o transpozici čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (tzv. přijímací směrnice).
19. Rozhodnutí o zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu představuje základ pro zákonné omezení jeho osobní svobody vždy jen po tímto rozhodnutím stanovenou dobu trvání zajištění podle § 46a odst. 5 tohoto zákona. Je-li tato doba trvání dalším rozhodnutím prodloužena, pak je ode dne následujícího po posledním dni původně stanovené doby zajištění právě toto rozhodnutí základem, který umožňuje následné omezení osobní svobody. To ale znamená, že samotné musí dostát všem požadavkům kladeným na takovéto správní rozhodnutí, včetně požadavku na řádné odůvodnění splnění zákonných podmínek zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2025, č. j. 9 Azs 147/2025-26, bod [19]).
20. Podle krajského soudu žalovaný judikturním požadavkům na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce v ZZC dostal. Na str. 2 napadeného rozhodnutí uvedl, že nedošlo ke změně důvodů, pro které byl žalobce rozhodnutím ze dne 24. 6. 2025 zajištěn. O nutnosti ponechat žalobce i nadále během řešení jeho žádosti o mezinárodní ochranu v zajištění podle žalovaného svědčí tyto skutečnosti: (i) žalobce na území ČR pobýval nelegálně a bez platného cestovního dokladu, přičemž předtím zřejmě také nelegálně pobýval na Slovensku, a kdyby mu nebylo zamezeno ve vstupu do Německa a nebyl zajištěn policií, zřejmě by navázal i nelegálním pobytem tam; (ii) žalobce nemá cestovní doklad, ten podle svého tvrzení ztratil před 3-4 měsíci před zjištěním, jeho ztrátu však nikde nenahlásil, jiné osobě zaplatil za vyřízení nového dokladu, ale o průběh vydání tohoto dokladu se ale dál nezajímal; (iii) žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let; (iv) žalobce před zajištěním nikdy nežádal o mezinárodní ochranu v ČR ani v dalších zemích, přes které projížděl nebo tam pobýval (Maďarsko a Slovensko), ač mu v tom objektivně nic nebránilo, přičemž při zajištění policií na hranicích uvedl, že chtěl pokračovat dále do Německa, ač tam nemá pobytové oprávnění, takže před zajištěním neměl zjevně v úmyslu o udělení mezinárodní ochrany v ČR žádat; (v) žalobce neuvedl žádné objektivní překážky vycestování do vlasti; (vi) žalobce nemá nikde nahlášenou adresu, přes ČR jen projížděl do Německa, uvedl pouze, že si v ČR může zajistit ubytování u bývalého souseda z Vietnamu, nedá se však předpokládat, že by měl k tomuto místu nějaké hlubší vazby, kvůli kterým by na tomto místě zůstal a byl k dispozici, tj. na území ČR není kontaktní, není mu možné doručovat nebo ověřit jeho adresu; (vii) žalobce nemá na území ČR žádné rodinné či jiné vazby, a tudíž ani motivaci v ČR zůstat pro potřeby řízení o udělení mezinárodní ochrany.
21. Následně žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí shrnul, že z jednání žalobce je zřejmé, že žádost o mezinárodní ochranu podal jen s cílem oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci

vyhoštění, neboť se hrozba nuceného návratu do vlasti stala po jeho zajištění reálnou, přičemž by o mezinárodní ochranu v ČR nepožádal, pokud by nedošlo k jeho zajištění policií. Podle žalovaného by osoba palčivě pociťující potřebu mezinárodní ochrany k této možnosti přistoupila bezprostředně poté, co by k tomu měla příležitost, což však žalobce neučinil a požádal o mezinárodní ochranu až po zajištění a nikoli již dříve v Maďarsku či na Slovensku, kde pobýval. Nadto podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobcem odporuje jeho tvrzení cizinecké policii, že pouze čekal na vydání nového cestovního pasu a poté chtěl odcestovat do Vietnamu, což také potvrzuje účelové podání této žádosti. Dále doplnil, že žalobci nebyla rozhodnutím ze dne 28. 8. 2025 mezinárodní ochrana udělena, což založilo povinnost žalobce po právní moci tohoto rozhodnutí vycestovat z ČR, avšak žalobce podal 19. 9. 2025 proti tomuto rozhodnutí žalobu, jež má automaticky odkladný účinek, přičemž podle žalovaného nelze očekávat, že by žalobce i bez zajištění v ZZC vyčkal rozhodnutí soudu a v případě zamítnutí žaloby dobrovolně vycestoval.

22. Pokud tedy žalobce v žalobě namítl pouze to, že žalovaný přesvědčivě neprokázal existenci oprávněných důvodů domnívat se, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla účelová ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona azylu, uvádí krajský soud, že výše shrnuté odůvodnění je velmi přesvědčivé, opírá se o zcela konkrétní zjištění z obsahu správního spisu o pobytové historii žalobce na území EU a logicky hodnotící jeho jednání před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jež i podle krajského soudu svědčí o existenci oprávněných důvodů domnívat se, že účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v případě žalobce zmařit nucený návrat do vlasti. Samotná skutečnost, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu nebyla shledána nepřipustnou, resp. zjevně neoprávněnou, a byla věcně projednána, přitom bez dalšího existenci důvodu pro jeho zajištění v ZZC nevyvrací.

Neprokázání nemožnosti uplatnění zvláštních opatření

23. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo b) osobně se hlásit žalovanému v době jím stanovené.
24. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*
25. Povaha obou zvláštních opatření osobní svobodu cizince neomezuje (tak jak v případě ZZC), a proto je-li důvodná hrozba jeho útěku či skrývání, jejich uložení zpravidla na místě nebude.
26. K aplikaci citovaných ustanovení, jimiž zákon o azylu transponoval čl. 8 odst. 2 a 4 přijímací směrnice, se vyslovil NSS např. v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, v němž uvedl, že „[p]okud jsou ... splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. [...] Přitom nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele.“ Podle tohoto rozsudku je při zvažování zvláštních opatření na místě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně

případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. „Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince“. Volba zvláštních opatření je totiž v prvé řadě „vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat. Uložení zvláštního opatření musí být dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, pokud by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně.“ Existují-li skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 244/2019–34).

27. Dále lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34, z něhož plyne, že při úvaze, zda uložení zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno odlišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území ČR neopustil, ačkoliv k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prvním případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo. Správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná, neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. Obdobně se vyjádřil i rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS, přičemž zmíněné judikaturní závěry platí i pro prodloužení trvání doby zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
28. Žalobce předně namítal, že žalovaný preferoval zajištění v ZZC před mírnějšími prostředky, neodůvodnil, proč v jeho případě nelze zvláštní opatření užít, a že zastává nesprávný závěr, že alternativy k zajištění nejsou možné, pokud se žalovanému jeví žádost žalobce jako účelová.
29. Žalovaný se ale podle krajského soudu uvedenou optikou na věc nedíval a nevycházel z toho, že by důvod pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu implikoval automaticky nutnost cizince zajistit a nemožnost využít zvláštní opatření v § 47 téhož zákona. Z napadeného rozhodnutí jasně plyne, že žalovaný zvažoval možnost využití zvláštního opatření, dospěl však k závěru, že to u žalobce není možné. Na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce není zranitelnou osobou, v ČR stále nemá žádné rodinné vazby, uspokojivou finanční situaci, ani žádnou platnou a kontaktní adresu, která by poskytovala dostatečnou záruku, že se na ní bude skutečně zdržovat a poskytovat tak součinnost. Jinými slovy dospěl k závěru, že žalobce v ČR nemá nic, co by jej mohlo motivovat k tomu, aby zde zůstal a setrval do definitivního výsledku řízení ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu, obzvláště (jak uvedl v předchozí pasáži rozhodnutí) pokud již bylo v době jeho rozhodování zřejmé, že ve správním řízení nebyl žalobce úspěšný.

30. Žalovaný tak dospěl na základě hodnocení konkrétních poměrů žalobce, nikoli extenzivní interpretací zákona, jak mylně tvrdě žalobce, k řádně zdůvodněnému závěru, že je nutné omezit žalobce na osobní svobodě umístěním do ZZC, a nepostačí jej jen umístit do pobytového střediska, které může cizinec opustit. Ostatně ani v žalobě neuvedl žalobce žádné přesvědčivé argumenty, na jejichž základě by bylo možné očekávat, že by své dosavadní chování charakterizované dlouhodobým pobytem na území států EU bez povolení a neoprávněným vstupem na území ČR, jež svědčí o absenci jeho respektu k právnímu řádu ČR, změnil a zvláštní opatření skutečně dodržoval. Žalobce byl přitom v době rozhodování žalovaného osobou, které již bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, nikoli osobou, které by vyhoštění jen hrozilo, což riziko neúčinnosti zvláštních opatření výrazně zvyšuje (viz judikatura vzpomenutá v odst. 27 tohoto rozsudku).
31. K požadovanému výsledku žalobce v žalobě nezmínil, jaké konkrétní skutečnosti relevantní pro posouzení možnosti aplikace zvláštních opatření chtěl žalovanému sdělit. Žalobce netvrdil, že by od doby posledního rozhodování o prodloužení doby trvání zajištění došlo v jeho poměrech ke změně, jež by nově svědčila o účinnosti zvláštních opatření, nýbrž jen obecně tvrdil, že měl být výsledek uskutečněn a že se jej měl žalovaný na možné alternativy k zajištění aktivně doptávat. Taková povinnost ale žalovanému ze zákona o azylu ani ze správního řádu nevyplývá.
32. V této souvislosti je třeba připomenout, že v žalobě proti prvému rozhodnutí o zajištění ze dne 24. 6. 2025 byl žalobce ve vztahu k možnosti využití zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tj. uložení povinnosti osobně se hlásit žalovanému v době jím stanovené, konkrétnější, neboť uváděl, že má možnost zajistit si ubytování na konkrétní adrese u známého z Vietnamu, přesto však nebyla jeho žaloba úspěšná. Krajský soud v Plzni v odst. 33 až 35 rozsudku ze dne 22. 7. 2025, č. j. 63 A 19/2025-94, totiž žalobci vytkl, že tuto tvrzenou možnost ničím fakticky nedoložil, a dále uvedl: *„Lze připomenout, že při svém výsledku v rámci řízení o uložení správního vyhoštění obdobně policii tvrdil, že má možnost opatřit si od známých prostředky na složení kauce, ale po několika telefonátech, které žalobce provedl, se tato možnost ukázala jako iluzorní. Není ničím podloženo, že v případě možnosti zajistit toto ubytování je situace odlišná. Žalobce ani ke své žalobě nepřiložil žádný doklad o zajištění ubytování či vyjádření vlastníka zmíněného bytu, který by jeho slova podporoval. Podmínkou možnosti uložení zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) ZoA nadto jistě není jen samotná možnost ubytování na území ČR (kterou soud v žalobcově případě považuje za vysoce spornou a ničím nepodloženou). Aby bylo možno v konkrétním případě toto zvláštní opatření využít, je třeba, aby na straně dotyčného žadatele o mezinárodní ochranu existovaly racionálně zdůvodnitelné důvody domnívat se, že tento žadatel a) bude dostupný pro správní orgány pro účely řádného průběhu řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a současně b) bude dostupný pro správní orgány pro případnou realizaci uloženého správního vyhoštění. U žalobce však tyto důvody podle názoru soudu nejsou dány, neboť žalobce se po území EU pohyboval bez příslušných pobytových oprávnění a dokonce i bez cestovního dokladu, tedy protiprávně. Přitom svou situaci nijak neřešil; byť sám uváděl, že se snažil si v Maďarsku obstarat nový cestovní pas, nijak mu povědomí o tom, že jej nemá, nebránilo ve vycestování na Slovensko, následně do ČR a ve snaze dostat se dále do Německa. Žalobce tedy zjevně usiloval o to dostat se ilegálně do Německa. Ostatně, sám se netají tím, že o mezinárodní ochranu žádá zejména z ekonomických důvodů (byť svou žádost staví na obavě z výhružek ze strany věřitelů, opakovaně uvádí, že v Maďarsku ani na Slovensku žádat o mezinárodní ochranu nechce, resp. nechce se tam vracet, protože jsou tam nízké mzdy; žádá o urychlené udělení mezinárodní ochrany, aby mohl*

pracovat apod.). Tyto skutečnosti vytvářejí obraz, v němž žalobce preferuje své ekonomické zájmy před respektováním bazálních právních povinností, které jsou spojeny s cestováním v cizině (vlastnictví cestovního dokladu a pobytových oprávnění). Jde tedy o situaci, ve které žalobce nepoživá důvěry žalovaného, že by respektoval omezení spojená s realizací zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) ZoA. Soud v tomto směru dává obávám žalovaného zapravdu. Za této skutkové situace ovšem nedávalo žádný smysl dále prověřovat žalobcem zmíněnou adresu, na které si byl údajně schopen zajistit ubytování. Žalobce měl příležitost žalovanému předložit doklad o zajištění ubytování, což neučinil, a neučinil to ani ve své žalobě. I kdyby však žalobce takový doklad předložil, bylo by s ohledem na ostatní okolnosti projednávané věci, prakticky vyloučeno uzavřít, že v žalobcově případě je možno zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) ZoA využít. Riziko, že žalobce by v takovém případě opět upřednostnil své především ekonomické zájmy a snahu vyhnout se hrozícímu vyhoštění, by bylo příliš vysoké.“

33. Lze tak shrnout, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zdůvodnil svůj závěr o tom, že zvláštní opatření by v žalobcově případě účinná nebyla. V hodnocení skutečností sdělených žalobci správním orgánům v předchozích řízeních, zejména v řízení o správním vyhoštění, neshledal krajský soud ze strany žalovaného žádnou účelovost, ani selektivní přístup k informacím, přičemž krajskému soudu není zřejmé, jakou „aktivní spolupráci“ žalobce s žalovaným k vyřešení jeho situace“, měl žalovaný opomenout.

Délka prodloužení doby zajištění

34. Zbylé žalobní námitky se týkaly neodůvodněnosti a nepřiměřenosti délky prodloužení doby zajištění.
35. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu *[m]inisterstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.*
36. Předně krajský soud uvádí, že předmětem napadeného rozhodnutí bylo prodloužení doby zajištění žalobce v ZZC od 23. 11. do 16. 12. 2025, nikoli rozhodování o celé době zajištění. Žalobce však v žalobě žádné konkrétní námitky proti zdůvodnění prodloužení trvání zajištění o posledních 23 dnů neuvedl, a naopak jeho námitky směřovaly jen proti úvahám uvedeným žalovaným v prvním rozhodnutí o zajištění, proti němuž však již žalobce žalobou neúspěšně brojil. Žalobní námitky proti délce zajištění tak hodnotí soud jako mimoběžné.
37. Jak soud uvedl výše, rozhodl žalovaný o zajištění žalobce dne 24. 6. 2025, přičemž v tomto rozhodnutí stanovil dobu trvání zajištění na 110 dnů (90 dnů na řízení o udělení mezinárodní ochrany + 15 dnů na podání žaloby + 5 dnů na doručování), tj. do 7. 10. 2025. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou zamítl Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 22. 7. 2025, č. j. 63 A 19/2025-94. Následně žalovaný z podání žaloby žalobcem proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany ze dne 28. 8. 2025 usoudil, že u žalobce nelze očekávat, že vyčká rozhodnutí soudu a po případném zamítnutí žaloby dobrovolně vycestuje z ČR, a proto rozhodnutím ze dne 2. 10. 2025 prodloužil dobu trvání zajištění žalobce v ZZC o dalších 47 dnů (42 dnů zbývajících lhůta pro rozhodnutí soudu o žalobě podle § 32 odst. 6 zákona o azylu + 5 dnů na doručování), tj. do 23. 11. 2025. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nijak nebrojil. Žalobou napadeným rozhodnutím pak žalovaný prodloužil dobu trvání zajištění žalobce ještě o 23 dnů zbývajících do konce maximální doby zajištění (180 dnů), tj. do 16. 12. 2025, a to s odůvodněním, že soud ve stanovené době nerozhodl o žalobě ve věci mezinárodní ochrany, přičemž s ohledem na pobytovou historii a situaci žalobce nelze

očekávat jeho součinnost v řízení o udělení mezinárodní ochrany bez nutnosti jeho omezení na osobní svobodě.

38. Soud považuje odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí za přezkoumatelné a přílehlavé projednávané věci. Účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38, „[j]akkoliv nelze předjímat výsledek řízení o mezinárodní ochraně, stále trvá veřejný zájem na realizaci vyhoštění v případě, že toto řízení dopadne pro žadatele negativně.“ Zpravidla tak „nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ke zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.“ (shodně též rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 426/2019-38). V řízení o mezinárodní ochraně v případě žalobce sice bylo již rozhodnuto dne 28. 8. 2025, žalovaný ovšem správně zohlednil, že žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, která má ze zákona odkladný účinek (§ 32 odst. 2 zákona o azylu). Řízení o mezinárodní ochraně tedy v době vydání napadeného rozhodnutí prakticky nadále probíhalo, neboť žalobce měl postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany [§ 2 odst. 2 písm. b) zákona o azylu]. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 19. 11. 2025 odůvodnil prodloužení doby zajištění žalobce v ZZC do 16. 12. 2025 neskončením řízení o žalobě ve věci mezinárodní ochrany (jež skončilo až rozsudkem ze dne 28. 11. 2025). Žalobce ale neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které měl žalovaný podle jeho názoru při stanovení prodloužení doby zajištění ještě zohlednit a které by činily prodlouženou délku zajištění nepřiměřeně dlouhou. Námitka je proto nedůvodná.

D) Závěr a náhrada nákladů řízení

39. Jelikož soud shledal žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Olomouc 16. prosince 2025

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.